

EDITORS-ADMINISTRADORS: UMBERT Y MIR—Cadena de Cort, n.º 11—Palma.

DOMINICA OCTAVA DESPRÉS DE CINCOGESMA

Que tots els rics tenen obligació precisa de fer almoyna als pobres.

ADMIRABLE es la parábola que mos proposa el Fill de Deu per instruirnos sobre la manera de mirar els nostros béns y riqueses, y del ús que havem de fer d'elles. L'avaricia es una de les llagues més perilloses que el pecat ha fet al homo, y á curarla se dedicá Jesucrist ab singular empenyo. Nasqué pobre, visqué pobre, morí pobre; y ni un sol día ni moment se dispensá, per el nostro ecsemple, de fér practiques ses teoríes, quant deya: No poreu servir á dos senyós, á Deu y á les riqueses. ¿De qué vos aprofitará si guanyau tot el mon y perdéu l'ánima? Y en la parábola de la present missa desplega tot son pensament. En ella devém notar tres coses: un amo que té un majordom á qui fa rendir contes; el majordom, que se serveix d'una enginyosa astucia per son interés; y l'amo, qui alaba y aprova dita conducta.

Per aquestes tres circumstancies de la parábola, el Fill de Deu volgué instruirnos ab aquestes tres veritats: 1.ª que tots els rics, respecte á Deu, son lo que el majordom respecte al seu amo; axò es, que axí com aquell no tenia més que la administració dels bens, ab la obligació de dar conte, axí els rics no son propietaris, com casi tots creuen, sino solament administradors y dispensadors dels bens que poseheixen: San Basili diu: *¿Per qué tens riquesa, y d'ahont t' es venguda? ¿De la casualitat? per heréncia? de ta industria? De qual-sevol modo sia, sempre vé de Deu, á qui pertany tota la terra, y que Ell mos ha dada. Si Deu la mos ha dada, ¿de qué pervé aquesta desigualdat que se observa entre rics y pobres, sino perque els rics ten gan el mérit de la lliberalitat, y els pobres el de la paciéncia?*

Sant Ambrós, diu: *Voltros, perventura, vos imaginau que lo que donau als pobres vos pertany: vos enganyau, perque axó es seu. El pa que guardau, pertany al que té fam, el vestit deu cubrir al qui está desnú, els doblers deuen esser empleats en llibertar als captius y presoners. Tal es el llenguatge de tots els Sants pares.*

Suposada la primera veritat, se segueix necessariament la segona, que, com el majordom de la parábola, vegentse en perill de perdre s'empleo, cercá amichs per aprofitarse d'ells en la necessidat.

Axí es la certesa que tenim de deixar els nostros béns á la hora de la mort, y el conte que tendrém que donar, obliga á administrarlos feèlment compartintlós ab els pobres. Esta es la consecuençia que treu el Fill de Deu quant diu: *Jo vos dich que vos guanyeu amichs de les riqueses d' iniquitat, perque quant muireu vos rebin en les etérnes morades.*

Es, donchs, innegable, que els nostros bens no son nostros, que es l' almoyna de precepte y de obligació, y que es alabada quant se dona cristianament.

¿Que no fan mal, dirán molts, per guardar ses riqueses sempre que no prenen les dels altres? ¿Quin mal havia fét aquell rich avarient del Evangèli? No se diu d' ell que retengués bens d' altri, sino sols que no dava dels seus propis: la seua duresa envers dels pobres lo fa condemnar per Deu, á sufrir eternament el fòch.

Dirán alguns, que fan almoyna: Però ¿qué donau? ¿Haveu donat alguna vegada lo que aquella pobre dona del Evangèli, que va donar dues mayeres? Ella va donar á Deu tot cuant tenia, y voltros no li donau rès de lo que teniu, pero gastau molt per vanidats y vicis: vos arruinau, y ensenyau als altres á arruinar-se.

JOAN BAUTISTA ENSEÑAT, PVRE.

SANTOS DE LA SEMANA

Día 17. Lunes.—SANTOS Alejo, cf.; Esperato, Narzal, Veturio, Félix, Acilino, Lactancio, Jacinto y Generoso, mrs.; León IV, Papa; Ennodio y Teodosio, obs.; Turnino, monje, y SANTAS Jannaria, Generosa, Vestina, Donata, Segunda y Teodata, mrs., y Marcelina, vg.

Concluyen las Cuarentahoras en las Teresas.

Día 18. Martes.—SANTOS Emiliano, mr.; Federico, Materno, Filastrio, Arnulfo, Bruno y Rufilo, obs.; SANTAS Sinforsosa y sus siete hijos mártires; Marina y Gundena, vgs. y mártires.

Empiezan las Cuarentahoras en la Misión.

Día 19. Miércoles.—SANTOS Vicente de Paul, fundador; Epafras y Martín, obs. y mrs.; Arsenio, anacoreta; Simmaco, Papa; Félix, ob.; SANTAS Fusta y Rufina, vgs. y mrs., Aurea y Macrina, vgs.

Continúan las Cuarentahoras en la Misión.

Día 20. Jueves.—SANTOS Elías, pf., Jerónimo Emiliano, fun., Sabino, Juliano, Máximo, Macrobio y Pablo, mrs.; José, llamado el Justo; Aurelio, ob.; Vulnaro, ab.; Cestao, cf. SANTAS Margarita, Librada, Casia y Paula, mrs., y Severa, vg.

Concluyen las Cuarentahoras en la Misión y empiezan en San Miguel.

Día 21. Viernes.—SANTOS Daniel, prf.; Victor, Alejandro, Feliciano y Longinos, soldados mrs.; Claudio, Justo y Jucundino, mr.; Zotico, ob. y mr.; Juan, monje; SANTAS Prágedes, vg., y Julia, vg. y mr.

Continúan las Cuarentahoras en S. Miguel.

Día 22. Sábado.—SANTOS Cirilo, ob., Platon y Teófilo, mrs.; Meneleo, ab.; Dabio, pbro.; José, cfr. SANTAS María Magdalena, penitente, y Sintica, discípula de S. Pablo.

Concluyen las Cuarentahoras en S. Miguel y empiezan en Santa Magdalena.

Día 9. Domingo IX después de Pentecostés.—SANTOS Apolinar, Trofimo, Teófilo, Apolonio y Eugenio, mártires; Liborio, ob.; Bernardo, cisterciense. SANTAS Primitiva, María y Gracia, vgs. y mrs.; Rómula, Redemqta y Erundina, vgs. y Brígida, vda.

Continúan las Cuarentahoras en Sta. Magdalena.

PUENTE DE PLATA (*)

La Tradición (periódico católico, monárquico-carlista), cuyas líneas todas van autorizadas por su Director el noble caballero D. Mariano Zaforteza y Crespi de Valldaura, en su número del 8 del corriente, nos dedica siete columnas de palabras que nos dan lástima. Nada de rectificaciones dignas. Al comedimiento usurpan el lugar las groserías y á las razones el despecho. (Tenemos dicho número á disposición de nuestros lectores.)

Tan solo copiaremos por muestra lo que particularmente afecta á un dignísimo Sr. Sacerdote y respetable compañero de Redacción; las *censuras* que, contra la *exposición* de un Evangelio, ha autorizado el Sr. Zaforteza. Así dicen:

«... en nuestra busca fué de un modo *insidioso* y *solapado*,... *Mossen Joan*, profanando el Santo Evangelio, trató de atacarnos, y entonces MALLORCA nos encontró.» «Ignora sin duda ese *Mossen Joan* que, (a) cabalmente, para evitar máñas parecidas á las suyas, á los Obispos reservó, quien puede, la interpretación de las enseñanzas pontificias, (i...?) y que su interpretación *intencionada* (la de MALLORCA DOMINI-

(*) Manifestamos en nuestro número anterior «nuestra resolución de no hablar más del asunto, si á ello no se nos obligaba por motivo grave y fundado». Grave es el que se nos da, aunque infundado; y allá vamos donde se nos cita, con armas de buena ley y la visera levantada; todo en defensa de nuestra Santa Fé; nada en favor de mezquinos y terrenales intereses. *Si Deus cum nobis, quis contra nos?*

(a) Lo que ignoraba, cuando escribió dicha *exposición*, era la existencia del periódico que se dió por aludido. (*El peccat pesa més que plom.*)

CAL) (b) del sagrado texto (c) *carecia de valor y abundaba en atrevimien'o.*»

Y ahora, para honrar á nuestro corredactor, el muy ilustrado y Rdo. Sr. D. Juan Bautista Enseñat, Pbro., reproducimos íntegramente el Evangelio aludido, cuya exposición y comentarios ratifica sin quitar punto ni coma:

DOMINICA XII DESPRES DE CINCOGESMA

Que els cristians, per ser bons, deuen estar somesos á les autoritats llegítimament constituïdes, en tot lo que no sia contrari á la Lley de Deu; no per temor, sinó per ordinació divina.

JA que en lo Evangeli de avuy se dictan obligacions dels vassalls respecte al seu soberano, li pegarém un poch de *Política*, católicament parlant. Diu Sant Mateu que, en certa ocasió, els Escribes y Fariseus, amos y duenyos absoluts de la política de aquell temps, tractaren d'enviscar á Jesu-Crist amb una tramoya de la qual pensaven estar segurs que no n'podria escapar cualsevol fos sa resposta que donás á una pregunta que duyan estudiada; creguent que no n'hi havia d'altres més que es *si*, ó es *no*. Y digueren:—¿Es lícit pagar el tribut al César? Y Jesús, després de posar en evidencia la seua hipocresía, los respongué:—Donau al César lo que es del César, y á Deu lo que es de Deu.—

No volem comparar els mals sentiments y conducta de aquells polítichs, ab sa que avuy en dia observan molts de entre noltros, encara que considerám seria molt útil, per entrar de plé en la cuestió principal.

Es sentit de los paraules de Jesu-Crist, pareix ha de ser aquest. Respectau els drets de ses Autoritats civils llegítimament constituïdes, estimau les seues persones, y viviu subjectes á la seua autoritat. Tal heu va entendre Sant Pau, diguent:—Haveu de estar subjectes á tota potestat humana, ja sia un Rey, per estar revestit de superiors prerrogatives, ja sían els seus Ministres, per ser sos representants—y afegeix:—que, no per altra motiu, sino per ordinació divina.—La rahó y el fonament de aquesta doctrina, (com ensenya y ha ensenyat sempre la Iglesia Católica, inspirada per lo Esperit-Sant) es la de que *tot poder vé de Deu*. Jesu-Crist meteix, en quant Homo, se regonesqué subjecte á Pons Pilat y acatá la seua autoritat quant li digué.—*No tendríes poder algún sobre mí, si no te fos dat de allá dalt*, (significant el cél.) Y sufri s' injusticia, perversitat y tiranía. Aquestes paraules y l'ecsemple que mostroná Jesu-Crist devant Pilat, diuen més y deuen pesar més devant el nostro enteniment, que cuants de discursos y llibres pogan pronunciar y escriurer els més savis é inteligents oradors y lletruts. Son endemés una resposta y solució la més terminant y clara que se puga dar á cuantes dificultats oposin els homos de tots temps y pobles, cuantra una doctrina tan acertada, terminant y precisa; pues son una confirmació práctica de aquelles altres paraules de Sant Pere—*no sols haveu de estar subjectes y obedir als superiors bons y modestos, sinó també als discols ó tirans*.

Práctica de aquesta doctrina. El rey Nabuco, ¿no abusá del seu poder?, y, no obstant, el profeta Daniel regonesqué s' autoritat com á vinguda de Deu. Y Acab, ¿no havia mort al Profeta del Senyor, havia robat y assassinat á un dels millors vasalls, y autorisat la idolatria en el seu reyne? Pues Elías, feu miracles á favor seu y dels seus estats. ¿Y els juhèus captius de Pèrsia, no pregavan y oferian víctimes per la salut y prosperitat de Dario, el seu tirano? Y Sant Pau, ¿no predicava l'obediencia á Nerón, gran despo-ta y el primer tirano del mon? Sant Sebastiá, ¿no serví ab tota conciencia al emperador Diocleciá? Y els soldats cristians, ¿no serviren á Juliano, apóstata, infeel é inimich jurat de Jesu-Crist?

Devant tan llarga llista de bons ecsemples que mos refereix l' historia de la Iglesia ¿de qué valen tots els *empere-rans* dels católichs tayats ab so modern *figuri* de aquest sigle? ¡Ah!, sí, diuen molts:—noltros som *católichs* com els nostros antepassats y *lliberals* com el nostro sigle. ¡Ignorants! No estau empeguehits de posarvos tals paraules á sa

(b) O la de *Mossen Joan*, ¿en qué quedamos?

(c) Sí; no de una *enseñanza pontificia*.

vostra boca? Sí, catòlics, sobre lo de liberals: y, sí, liberals, sobre lo de catòlics. Pero deixem anar els d'opinions més avansades y aturem nos un poch ab sos que se titulan á sí meteixos, *vanguardia* y *retaguardia* de la Religió: com si diguessin: noltros som el vermell de s'ou dels partits catòlics; pues estám animats del esperit dels mártirs. Y... ¿cuánt haureu aclarit si les paraules—*acatau els poders constituits*—(que el Papa, per lograr de voltros l'unió á fi de formar un gran exercit y poder dar definitiva batalla als heretjes del día, vos va dirigi,) volen dir subjecció tant sols passiva, no entrant dins la legalitat eclesial, ó si hey va inclós el regonexement y obediencia als que *de fet* avuy governan...? Perque la veritat es que, mentres voltros disputau seguiu així meteix ab sos vostros tretse, sense dur trasses de acabar may ¡Ah!, y el Vicari de Cristo en la terra, ja pot esperar segut se vostra unió, ni en Caritat!

¿Perqué no obehíu, y deixant per el día del Judici Final ses cuestiones secundaries, no demostrau ser millors cristians? ¡Pero ca!... voltros estau més dormits que Jonás dins sa cambra des barco, pues quant la verga de la Justicia de Deu, que avuy assota tant fort á l'Espanya no ha bastat per despertarvos. ¿Cóm vos ha de despertar la veu dels Bisbes, ni la del Papa, ni de ningú de demunt la terra?

Una observació, per tots arreu, y acabam Avuy en día, com si la Doctrina catòlica no digués lo que diu, ó hagués prescrit lo que mos ensenya, tothom se creu ab so dret, á forsa de aprendre mals exemples, de poder parlar de qualsevol modo y dir qualsevol cosa quantre les Autoritats constituïdes per elevades y dignes que sían. Tot punt y lloch es bo per aixecar un tribunal y fiscalisar els seus actes. Lo doctrina catòlica nos ensenya que tal modo d'obrar constitueix pecats graves ó leves, segons sia sa importancia. Y preguntam ara: ¿Son molts els qui s'en fan escrípol y s'en confessan...? Mos agradaria sentir sa resposta, un per un, de tots els confessors. ¿Y á n'aixó li deis donar al Cèssar lo que es del Cèssar y á Deu lo que es de Deu?

MOSSEN JOAN

Si contendieramos con adversarios de noble y correcto proceder, les retariamos á que, ante Autoridad competente, sostuvieran lo que dicen. Pero no lo hacemos porque presumimos que escurrirán el bulto, como lo escurrió el Sr. Zaforteza cuando le requerimos para que la Autoridad eclesiástica juzgase nuestras respectivas apreciaciones en materia de Doctrina catòlica y demás. Como lo escurrió ocultando á los lectores de *La Tradición* nuestra carta del 27 de Junio último. Como lo escurre en sus réplicas, ratificaciones y caritativas gacetillas, cada vez que se le cita y llama á lo *principal*; sin habernos retirado el injurioso calificativo de *católico-liberales* que, con arreglo al código del honor, rechazamos, viniendo de seglares *mitrados* por la Dirección de un periódico carlista.

Dispense el Sr. Enseñat que no insertemos su razonada carta-protesta. Pudieran creer algunos de nuestros lectores que *La Tradición* la merecía. Aquí solo cabe decir: A enemigo que se escapa por todas las tangentes..... puente de plata.

LA DIRECCIÓN.

CONSELLS Y ADAGIS AGRÍCOLES

Juriol

- Día 17.—Axarmau els sementers.
 Día 18.—Arrabassau el canyom primerench.
 Día 19.—Replegau aubons y adobau canyissos.
 Día 20.—Sa Monja (Sta. Margalida) heu encen, y el Frare (Snt. Bernat) heu apaga, (á sa calor d'estiu.)
 Día 21.—Llevau sa pipida á ses gallines.
 Día 22.—Tapau d'arena els grans dins les saques.
 Día 23.—Adobau les teulades.

CANSÓ

No hey ha rem com el calop,
 Ni pera com de la Nau,
 Ni prunes com ses d'en Frau,
 Ni figues com bordissots.

BEYES Y ESCARABATS

FÁBULA

Un faner aixám de beyes,
 omplint ses bresques de mel,
 cantava á xordar oreyes
 dins s'hort de Binifeel.

Ni á l'Amo ni á sa madona
 molestava es cantussol;
 —Mentres sa mel sia bona,
 ¡que cantin de sol á sol!—

Peró, en terra, just paparres,
 dins s'hort meteix, pilotats
 y en revolt d'unes buynarres
 de mul,... ¡quins escarabats!

A les fosques, es més coix
 aná á cridá á n'es beye:

—¡Es vostro rey es un moix,
 que sa mel vos fá mal bé!—

El rey li respon sens triga:
 —Heu sabrém; aném plegats
 á l'Amo nostro, y que diga
 tú ó jo, qui es qu'está gat.—

Coixèu, coixèu y de grapes
 s'escarabat s'espitxá,
 y entre els seus companys de nyapes,
 cul-batút, se redossá.

Format un consey de guerra
 contra aquell altiu aixám,
 cada escarabat s'aferra
 amb lo seu... (no heu estampam)

Embrutar sa mel juraren,
 per revenja, á veus y á crits;
 y, alsant anques, s'en anaren
 amb ses bolles entre 'ls dits.

Pero, ses beyes tenian
 ben tapadets els forats...
 Y els seus inimichs grunyian,
 de'ora, tots enfangats.

Mentre 'ls de Binifeel,
 mirantse aquell bon aixám,
 deyan:—'xo es fètna; allò es mel...
 ¡arruix, escarabatam!

—
*Si ests un póch discret, lectó,
 ja haurás momprés sa llissó.*

VERAMITA.

TRADICIÓ POPULAR

Com es que no troban nius de cega

Com la Purissimeta y Sant Jusep fogien cap a Egipte ab el Bon Jesuset per que el rey Herodes no les ho matás, sa cega va pendre derrera ells, y les tapava ses petjades que feyen per que ningú sabés per hont eran fuyts y no les poguessen encalsar.

El Bon Jesuset, quant va veure allò, va dir:

—Qui es nat ni naxerá
 niu de cega no trobará: (*)

axí com ella tapa ses nostres petjades, jo taparé 's seu niu de ses mirades dels homos.

El Bon Jesús va fer tenir veres aquestes paraules; y per axò es que, bé poreu cercar, però no 'n trobareu cap de niu de cega. Ni n'han trobat ni 'n trobarán.

Fins y tot se conta que hi ha hagut homo devora una bassa contemplar sa rama d'un uyastre de sa vorera retratada dins s'aigo, y afinarhi una cega coant; remenar aquella rama, fogir sa cega; y s'homo no esser capás de trobarli 's niu, per bé qu'haja rastretjades totes ses branques, soca, brancons y fuyes d'aquell uyastre.

ANTONI M.ª ALCOVER, PRE.

(*) També se diu: *No es nat ni naxerá qui niu de cega trobará.*

Maravelles del mon

DICTADES PER R. LULL

II

—Senyor Ermitá, digué en *Félix*: ¿me sabríau dir lo que es Deu? Perque molt ho desig saber; puis ab sa conexensa s' escalsaria la meua voluntat en amarlo moltíssim més que no l' am..... Preg vos quem'ho digau. Y si no ho sabeu, gran maravella es com podeu amarlo sens conixerlo, y com per Ell podeu sostenir en aquest ermitatge tan aspre vida...

—Sapiau que he vengut aquí, á posta per lograr conexensa de lo que es Deu, puis temps ha heu desitjava; y per axò he estudiat Theología é Filosofia; y fas' tot quant pug per arribar á entendre y conixer l' essencia de nostro Senyor Deu. ...Quant els homos d' aquest mon gosan plers corporals, y no los estiman com á obres del Creador amb les quals y per lo seu medi lo sapian amar y conixer, llavors Deu s' allunya d' aquells homos; per cual separació no lo poden conixer, ni en Ell tenen la delectació que hey tendrían si lo coneguessin. Però, quant els homos dexan d' estimar els goigs mundans per ser tals, y sols los aman en quant son dons y similituts de Deu, llavors enquerexen á amarlo y á conixerlo á ell meteix...

—Bell fill, seguí l' ermitá: un mercader tenia mil monedes d' or, y en desitjá altres mil, y les obtengué, y tot seguit en volgué més, y arribá á guanyarne cent mil; però, no li bastaren per saciar la seua ánima. De lo cual dit mercader en fou molt meravellat; y pensá que 'l compliment de son desitj no estava en los diners, sinó en posehir castells y viles y terres, lo cual procurá y lográ, sens romandre saciat; puis com més ne comprava més en desitjava. Vegent que no podia conhortarse ab les riqueses, pensá que heu conseguiria tenguent muller é infants; y en tengué, y encara no quedá sodoll. Llavors se procurá honraments y moltes altres coses, y com més en tenia, més en desitjava s' ánima. Moltíssim se meravellava aquell mercader, com en rês d' aquest mon pogués saciar lo seu esperit. Però á la fí considerá..... si tengués á Deu dins sí meteix..... y comensá á estimarlo y á servirlo, en agrahiment á les mercês que d' Ell havia rebudes; y á les hores no ambicioná rês pus, perque se trobá sodoll y plê. Ara bé, mon bell fill: sapiau que *Deu es lo que dona confort y saciatat*, en aquest mon á l' ánima de qui lo estima y lo serveix.

Y l' ermitá seguí diguent:—L' homo té la major conexensa (*possible en aquest mon*) de lo que es Deu si considera que lo que fá en les criatures, Ell heu fé en sí meteix; axò es, Deu Pare engendrará Deu fill, y d' un y altre en procedí Deu Esperit Sant, essent tots tres Un sol... Deu infinit eternal, savi, volenterós, virtuós, complit de tota bondat y de tot lo que es en sí meteix.

Molt va complaure á *Félix* la idea que l' ermitá li havia dada de Deu; y lo alabá y benehí per haverseli dat á conixer; y dins s' ánima sentí multiplicarse amor per amar á Deu, puis lo coneixia millor que abans.

(Extractada per un *Lulista*, *Pvre.*)

Fonògrafo.—Invitats per D. Francisco López Aracil, assistirem á les *Audicions* que de dit admirable invent se donaven en el *Salón Beethoven*. Agrahim dita invitació.

DIETARI AXUT

y en salsa

JURIOL

Dia 1.—Se constituex el nou Ajuntament.—Cuatre *nesples* en es carré dels *Hostals*.—Una brega d' homos *empeltats de ca de bou*, á Campos.—Apareix el primer y el darrer número del setmanari *El Figaro*.—Un jové de Santa Maria, al devallá des *Tren* caygué y se rompé una cuixa.

Dia 2.—Fou nombrat Alcalde, de R. O. D. Antoni Sbert.—Horrorós incendi á s' era de *Les Estacas* del terme de Campos.—*Gran corrida de bous*. Diuen que pegaren be. *Gran lleno*... y qui diu que á Mallorca no hi ha doblés, va errat de cap á péus.

Dia 3.—Un cap de de vent fort, bufava de *firme*.—Ahí, á sa plassa de Toros, á un espectadó l' obligaren á beure *graciosa* p' es clotell. Per lograrho sa botella mateixa li obrí una boca devés sa coroneta.—Un ca de *Terrapòrca* investí á una senyora y li rompé un turmell. ¡Visquen es cans!—Mos ha fet visita un barquet de guerra italiá.

Dia 4.—Está enniguladot.—Captura de *expendedors* de moneda falsa, per la Guardia Civil, á Lluchmajor.—Un dels nous tinentes d' alcalde fa aná vius á ses revenedores de plassa y als carnicers. ¡Per aquí gratey!

Dia 5.—El senyor Governadó ha emprés altre pich una campanya contra'l joch. ¡Tello als jugadors!—A Santa Maria un homo fumant s' adormí demunt una garba, y hey mori cremat (s. a. c.)

Dia 6.—*Mitin* en el Centre Obrer.—Es nombrat primatxer de la Catedral D. Juan Sastre, *Pvre.*

Dia 7.—De *San Veny* d' Algaida, un sol homo robá set porchs. ¡Vaja una *porcada!*—Devant Santa Eulalia una senyora rebé *tremenda* pedrada en es cap. Un *nin* de setze anys l' hey tirá. ¡Devia creure que jugava á *toch y pam!*—Una *lloca manllevadissa* que s' eu duya *polletes incautes* á Mahó, fou *arruixada* altre pich cap á Palma per un *missatge* del Governadó, y tancada dins un *galliné* de sa presó. A ses *polles* se 'ls posará á cobro, perque sa *milana* no 'n *fassa festa*.

Dia 8.—El senyor Governadó segueix retirant *aviram* jove dels *gallinés empipidats*. Axí heu fa una bona madona de possessió.—El M. I. Sr. D. Maciá Company es nombrat Vice-president de la Junta Provincial de Beneficencia —Arriban repatriats de Filipines.

BIELÍ

Bunyol de vent

(y pebre couent)

Ascoltau es reclam.—Digué un periódich dia 1.er del corrent:

«Advertan los *neos* de referencia (de la *mesticeria institucional*) que nos *sobra mucho tiempo para esperar*, y que, por consiguiente, si no aprovechan el tiempo, las *turbas* les harán ver (como lo han ensayado en Zaragoza estos días en el Colegio de Jesuitas) que... «quien á hierro mata, á hierro muere.»

¿Contra qui va aquesta descarada amenassa? Contra els *neos* ó contra els RR. PP. de la Compañía, en general? Els Jesuites de Zaragoza han sufrít els atropells de *las turbas*, perque «quien á hierro mata, á hierro muere?» Y lo sucehit ¿no es més qu' un *ensay?*...

Endivinaya—endivinayeta: ¿Quin periódich es que amolla bombes explosives d' aquest calibre? ¿*Las Dominicales*,... *El Pais*,... *Vida Nueva*,... *La Bocina*,...? Ca!... *La Tradición*, *periódico (se dicente) católico monárquico (carlista)*; en lo seu n.º 414, *autorisat* p' el Sr. D. Mariano Zaforteza y Crespi de Valldaura.

El Ancora de dijous passat, per nota d' un article titulat ¡*Guerra á la Guardia civil! á la Compañía de Jesús! á Dios!*, deya: «La Guardia civil es á los criminales comunes lo que la Compañía de Jesús, es á los..... sectarios, masones y sus congéneres... , matemático.»

¡Deu mos conservi l' enteniment *polítich*, més que la *vida periodística!*

Imprenta de Umberto y Mir.—1899.